

Marion van de Coolwijk

Meiden zijn gek...
op fashion

δ

Hoofdstuk 1

‘Mam, ik ben thuis!’ Nikki haalde de sleutel uit het slot van de zojuist geopende voordeur en kwakte haar schooltas onder de kapstok. ‘Joehoe!’ Ze stapte over haar eigen gympen heen die al sinds gisteren in de gang rondslingerden, duwde de volle boodschappentas opzij en fronste haar wenkbrauwen. ‘Mam?’ Vanuit de kamer klonk een zacht geluid. Nikki opende de kamerdeur. ‘Wat doet die bood...’ Ze stakte en staarde naar haar moeder die, met de rug naar haar toe, bij het dressoir stond. ‘Mam?’ Nikki liep naar haar moeder toe en sloeg haar arm om haar schouders. ‘Moet je aan papa denken?’ Haar moeder leunde op het dressoir. ‘Ja.’ Zwijgend bleef Nikki naast haar moeder staan. Ze staarde naar de foto die op het dressoir stond en haalde diep adem. ‘Ik ook,’ fluisterde ze. ‘Zal ik een kopje thee maken?’ Zonder een antwoord af te wachten draaide haar moeder zich om en liep naar de keuken. Nikki strekte haar arm en pakte de foto van haar vader op. Met een vloeiende beweging liet ze haar vinger over het gezicht op de foto glijden. Zo vertrouwd. Zijn krullende haren, zijn ogen die voor altijd bleven lachen, zijn mond die nooit meer zou praten. Nikki zag zich in gedachten weer bij het graf staan. Vandaag precies twee jaar geleden was hij overleden. Ze herinnerde zich elk detail nog. De zon scheen, maar haar hart voelde koud en mistig. Haar hele lichaam huilde die dag en leek niet meer te kunnen stoppen. Twee jaar alweer. Twee jaar zonder zijn flauwe grapjes en vrolijke buien. ‘Zeg, Nik. Weet je waarom de buurman niet op een batterij lijkt? Omdat een batterij een positieve kant heeft.’ Twee jaar zonder zijn enthousiaste en soms overdreven aanmoedigingen bij de wedstrijden die ze speelde. ‘Zet ‘m op, kleine Messi.’ Twee jaar ook zonder schaterlach van haar moeder als papa weer eens luidkeels meezong met André Hazes en met haar door de kamer danste. Dat was nog het ergst.

Haar moeder was na de dood van haar vader veranderd. Nikki had twee jaar geleden niet alleen haar vader verloren, maar ook de gekke, vrolijke buien van haar moeder. Daarvoor in de plaats had ze een overbezorgde en soms ook teruggetrokken moeder gekregen die zich volledig op haar schilderwerk had gestort en tussendoor zo veel mogelijk ritme probeerde te vinden in het huishouden. Maandag wassen, dinsdag dweilen, woensdag naar opa en oma, donderdag strijken en vrijdag boodschappen doen. Nikki was eraan gewend. Ze was meegegaan in het ritme van hun nieuwe leven. De pijn was minder geworden en ze hilde niet meer, maar ze miste haar vader nog elke dag. Samen met haar moeder had ze een manier gevonden om de dagen te leven. Terwijl haar moeder het ene na het andere schilderij maakte, had Nikki haar vriendinnen, Valerie, Janine en Saartje. Topmeiden die haar zo veel vrolijkheid en gezelligheid gaven. En Myren natuurlijk... Nikki glimlachte. Myren was haar alles. Ze was zo blij dat hij haar vriendje was. Bij hem kon ze zichzelf zijn. 'Kijk eens.' Haar moeder zette twee glazen thee op de salontafel en ging op de bank zitten. 'Hoe was het op school?' Nikki zette de foto neer en draaide zich om. 'Ik weet wat voor dag het vandaag is.' Haar moeder haalde diep adem, maar zei niets. Nikki liep naar de bank en ging naast haar moeder zitten. 'Mam, je mag best...' 'Wil jij de koekjes even pakken?' Het strakke gezicht van haar moeder maakte dat Nikki opstond en de trommel uit de kast pakte. Nikki voelde haar keel dichtklappen. Alsof er geen zuurstof meer in de kamer was. Waarom kon haar moeder niet gewoon zeggen dat ze verdrietig was? Wilde ze haar beschermen? Ze was toch geen klein kind meer! Het moest maar eens afgelopen zijn. 'Papa had wel een gebakje verwacht op zijn tweede versterfdag,' zei ze, terwijl ze de koektrommel geopend voor haar moeders neus hield. 'Papa hield helemaal niet van speculaasjes.' De hand van haar moeder bleef boven de trommel hangen.

‘Weet je nog dat we altijd kokosmakronen kochten tijdens Sinterklaas?’ Nikki ging onverstoord verder.

‘Die zijn goed kneedbaar. Papa en ik maakten dan een kokosmakronenpop, in plaats van een speculaaspop.’ Haar moeder pakte een speculaasje en Nikki zette de trommel op tafel. ‘Deze trommel hebben we gewonnen op de kermis in Schagen. Weet je nog? Papa wilde per se schieten in een schiettent. Tien visjes moest hij raken.’ Nikki lachte. ‘Ik geloof dat hij wel vier keer betaald heeft voordat het lukte. Maar hij moest en zou die trommel winnen voor jou.’ Nikki pakte de deksel van de trommel. ‘Waarom eigenlijk? Het is een saai ding.’

‘Er staat een ezel op,’ zei haar moeder zacht.

‘Ja, dat zie ik ook wel. Beetje suf, vind je niet?’

‘Je vader en ik...’ Haar moeder stokte.

‘Wat?’

‘We hebben elkaar leren kennen in de Efteling.’

‘Ja?’

‘In het Sprookjesbos, bij Ezeltje Streck Je.’ Nikki zag haar moeder glimlachen. ‘Ik had er geld in gegooid, maar de munt vloog over mij heen op de keien. Een meisje wilde de munt snel pakken, maar je vader zette zijn voet erop en gaf de munt aan mij.’

‘Wat lief.’

‘Ja, dat was lief. Hij stelde zich voor en eigenlijk was ik toen al meteen verliefd.’

Nikki zweeg. Dit had ze nog nooit gehoord. ‘En papa ook op jou?’ Haar moeder knikte.

‘Wat romantisch.’

‘Ja, je vader was romantisch. Die ezel kwam iedere keer terug. Op onze bruiloft stond er zelfs een marsepeinen ezel boven op de bruidstaart.’

‘Nu snap ik waarom papa wel eens *le-Aa* riep als hij jou zag.’ Nikki lachte. ‘Hij noemde mij ook vaak zijn ezeltje, toch?’ Haar moeder glimlachte. ‘Ezels zijn slimme dieren. Slim en sterk. Hij was verschrikkelijk trots op je.’

‘Dat weet ik,’ fluisterde Nikki.

Ze wachtte even. ‘Vertel nog eens wat over jou en papa.’
Haar moeder boog haar hoofd.

‘Toe, mam. Ik vind het fijn om over papa te praten.
Juist vandaag.’

‘Niet doen,’ fluisterde haar moeder, maar Nikki was vastbesloten een eind te maken aan de beklemmende stilte rondom haar vader. ‘Ik wil niet meer verdrietig zijn,’ ging Nikki verder. ‘Ik wil dat we over papa kunnen praten zonder gedoe.’ Ze ging zitten. ‘En ik wil ook niet dat jij verdrietig blijft. Papa snapt ook wel dat we weer lol willen maken. Ik heb mijn vriendinnen, ik heb Myren, ik ga naar school. Maar wie heb jij? Je bent altijd maar in je eentje aan het schilderen in het atelier.’

‘Dat vind ik fijn,’ zei haar moeder.

‘De enige personen waar je wel eens naartoe gaat, zijn opa en oma.’

‘Ik heb niet zo’n behoefte aan andere mensen,’ zei haar moeder zacht.

‘Het helpt, mam. Echt!’

‘Zoiets heeft tijd nodig, Nik.’

Nikki hield vol. ‘Soms moet je dingen gewoon doen. Ik moest toch ook naar school van jou, terwijl ik dat niet wilde? Je zei dat het goed voor me was om afleiding te hebben en je had gelijk.

Het werkt.’ Ze kroop tegen haar moeder aan. ‘Nu jij.’

Er viel een stilte.

‘Ik weet het niet.’ Haar moeders stem trilde. Bijna al mijn vriendinnen zijn afgehaakt. Ik heb gewoon niet zo’n behoefte aan uitgaan en gezellig kletsen over ditjes en datjes.

Alleen Evelien belt nog wel eens.’ Ze glimlachte. ‘Dat is een echte volhouder.’

‘Gelukkig maar,’ zei Nikki. Ze kende de vriendin van haar moeder goed. Vroeger, toen papa nog leefde, ging haar moeder vaak met Evelien uit. Naar de film, of uit eten, een museum bezoeken of zomaar langs het strand wandelen. Evelien was journaliste bij een grote krant en kende haar moeder al vanaf de basisschool. De afgelopen twee jaar was Evelien wel een paar keer op visite geweest, maar echt stappen? Nee, dat was verleden tijd.

Vorige maand nog had Evelien het atelier van haar moeder bezocht. Van wat ze van haar moeder begrepen had, was Evelien erg enthousiast geweest over haar vele schilderijen.

‘Daar moet je iets mee doen!’ had ze geroepen, terwijl ze foto’s had genomen van haar schilderijen. ‘Zoiets moet een galerie in. Ik kan wel eens hier en daar polsen of er mogelijkheden zijn?’

Maar haar moeder had Eveliens hulp afgewimpeld.

Ze was nog niet zover om te exposeren, vond ze.

‘Bel Evelien op,’ zei Nikki. ‘Ga je een keer naar de film met haar.’

Haar moeder knikte. ‘Misschien. Evelien heeft het nu best druk met haar werk en haar gezin.’

Zwijgend kroop Nikki nog dichterbij haar moeder aan.

Ze wilde dat ze kon helpen, maar hoe? Je trok niet zomaar een blik gezellige vriendinnen voor je moeder open.

Op dat moment werd er gebeld. Nikki stond op en liep naar de voordeur.

‘Goedemiddag, een pakketje.’ De postbezorger overhandigde haar een soort pinmachine. ‘Als u hier even uw handtekening wilt zetten.’

Nikki kreeg een plastic pennetje in haar handen geduwd en krabbelde haar naam op het scherm van het apparaat.

‘Dank u wel.’ De postbezorger wees op de doos die tegen de deurpost stond. ‘Dan is deze voor u.’

‘Voor mij?’ Nikki pakte het pakketje op. Het had de vorm van een groot boek. Nikki keek naar de adressticker. ‘Maar...’

Ze keek op en zag dat de postbezorger al in zijn auto was gestapt. ‘Lekker dan.’ Ze sloot de deur en liep naar de kamer.

‘Een pakje voor jou, mam.’

Ze overhandigde de doos aan haar moeder en pakte haar theeglas.

‘Voor mij?’ Haar moeder trok de geribbelde strip aan de bovenkant van de doos los en haalde een felgekleurde map tevoorschijn. ‘Wat is dit nou?’

Nikki wachtte geduldig af.

Haar moeder opende de map en bekeek de brief die als eerste pagina in de map zat. ‘Nee toch!’

Nikki boog opzij en keek mee. Ze zag het logo van Galerie

De Winden boven de brief staan. Haar ogen vlogen over de tekst. ‘Ze willen je schilderijen zien,’ zei ze.

‘Ja.’ Haar moeder keek verbaasd. ‘Ze hebben van Evelien wat fotomateriaal gezien en willen nu naar mijn atelier komen.’

Ze keek Nikki aan. ‘Als dat bevalt, mag ik misschien meedoen aan de kunstvierdaagse. Kijk, in deze map zit alle informatie over dit evenement bij hen.’ Ze bladerde door de map en Nikki zag foto’s van allerlei soorten kunst.

‘Ze doen al jaren mee,’ ging haar moeder verder.

‘Galerie De Winden in Laren is internationaal bekend en gerenommeerd. Er komen kunstkenneren vanuit de hele wereld kijken naar hun exposities. Menig kunstenaar is daar ontdekt.’

‘Echt?’ Nikki was verrast. ‘Maar mam, dat is fantastisch!’

‘O Nik, wat moet ik doen?’ Haar moeders ogen schoten heen en weer.

‘Doen natuurlijk,’ zei Nikki. ‘Zoiets ga je toch niet weigeren?’

Haar moeders ogen vlogen over de brief. ‘Ze willen volgende week al langs komen, want die kunstvierdaagse is al over een paar weken. Als ze mijn werk goed vinden...’

Ze zweeg.

‘Wat?’

‘Dan hebben ze ruimte voor ongeveer twaalf van mijn werken; in een eigen zaal. Samen met...’ Ze bladerde terug naar de brief.

‘Jan-Hein Arens, Nanne Balyon en Robert Zandvliet.’

Nikki zag haar moeder stralen. De namen zeiden haar niets, maar aan het gezicht van haar moeder te zien, waren dat bekende kunstenaars.

‘Bij de opening worden gasten uit binnen- en buitenland verwacht,’ legde haar moeder uit.

‘Gaaf!’ Nikki zette haar theeglas neer en sloeg haar armen om haar moeder heen. ‘Ik weet zeker dat ze je schilderijen mooi vinden en dat je mee mag doen, mam.’

Haar moeder verkrampste.

‘Wat is er?’

‘Ik... Ik weet niet of ik dit allemaal wel durf.’

Haar moeder wiebelde met haar been. ‘Ik ben een van de jongsten.

Wat nou als ze mijn werk niets vinden?’

‘Ze sturen je echt geen map met alle informatie als ze er geen vertrouwen in hebben. Laat ze nou maar langskomen.

Wedden dat ze het geweldig vinden?’ Nikki pakte haar moeders arm beet. ‘Je hebt vroeger toch al vaker exposities gehad?’

‘Ja, maar niet in een galerie. Dat was meer in gemeentehuizen, en een keer in een ziekenhuis.’

Nikki zuchtte. Ze snapte niet dat haar moeder zo moeilijk deed.

‘En toen ging papa mee,’ mompelde haar moeder.

Nikki gaf haar moeder een kus. ‘En nu ga ik mee!’

Ze was vastbesloten. ‘Papa zou dit geweldig vinden. Echt, mam. Je moet het doen.’

Haar moeder bekeek de geïllustreerde map. ‘Zo’n kans krijg ik nooit meer.’

‘Precies!’ Nikki griste de brief uit de map. ‘Bel ze op en zeg dat ze mogen komen.’ Ze hield de brief voor haar moeders neus. ‘Nu!’

‘Nu?’

Nikki pakte de telefoon. ‘Nu.’

Terwijl haar moeder het nummer draaide, pakte Nikki tevreden haar glas weer op. Ze was blij voor haar moeder.

Dit kon wel eens een nieuw begin zijn.

Hoofdstuk 2

‘En nu draaien.’ Janine klapte in haar handen. ‘Moet je kijken hoe die stof beweegt.’

Valerie stond op de salontafel en draaide pirouettes op haar hielen. De lange, felgekleurde jurk zwierde om haar benen en bolde op tot een halve ballon. Het was zaterdagmiddag en de vier vriendinnen waren bij Valerie thuis.

‘Ik vind ‘m echt te gek,’ riep Nikki. ‘Hij staat je geweldig.’
‘Vind je?’ Valerie stond stil en keek naar beneden. ‘Is-ie niet een beetje te?’

‘Hoezo?’ Saartje, die achter de computer zat die in de hoek van de kamer stond, bemoeide zich er nu ook mee. ‘Jij houdt van felle kleuren, je houdt van wapperdingen en je wilt altijd dat dingen lekker zitten. Deze jurk heeft het allemaal. Je zou gek zijn als je hem terugstuurt. En trouwens, op het strand van Ibiza moet je er een beetje opvallend uitzien.’

‘Je hebt gelijk,’ zei Valerie. ‘Maar die dan?’ Ze wees naar een knalgeel t-shirt. ‘Die kan ik ook als jurkje dragen.’

‘Die heeft mouwen, dat wil je niet in die hitte.’

Saartje klonk stellig. ‘En hij is van een onbekend merk.’

‘Dat is waar.’ Valerie keek tevreden. ‘O, ik ben zo blij dat jullie me helpen. Mijn moeder en ik hebben van alles uitgezocht op die site en laten bezorgen. Zij weet precies wat ze wil, maar ik... Ik kan gewoon niet kiezen. Een jurk of een rok? Een bikini of een badpak? Ik heb alles al honderd keer gepast, maar ik weet het gewoon niet. Het liefst zou ik alles nemen.’

‘Alles?’ Janine keek naar het prijskaartje dat aan het gele shirt hing. ‘Ben je gek of zo? Dit ding kost achtenzeventig euro.’

‘Ja, ik weet het,’ zei Valerie. ‘Het lijkt een koopje, maar dat merk is niet zo hot.’

‘Koopje?’ Janines ogen puilden bijna uit haar kassen. ‘Noem je dit een koopje?’

Valerie knikte. ‘Vergeleken met deze jurk.’ Ze pakte de stof van haar jurk vast en trok deze opzij.

‘Honderd negentig euro,’ zei ze. ‘Maar dan heb je ook wel

een echte Tommy.' Ze wiebelde met haar heupen. 'Ik neem deze.'
Ze trok de jurk uit en stapte van de salontafel. 'Klaar!'
Nikki had een knalrode jurk onder de tafel vandaan gehaald.
'Deze heb je nog niet gepast,' zei ze.
Valerie schudde haar hoofd. 'Rood staat me niet.'
'Waarom niet?'
'Gewoon.'
'Trek eens aan dan.'
Valerie zuchtte. 'Oké.' Behendig schoof ze de jurk over haar hoofd en zwiepte haar donkere bos met krullend haar naar achteren. 'Zie je wel?'
'Ik vind hem leuk staan,' zei Saartje.
'Ik ook,' mompelde Janine.
'Vet,' riep Nikki.
'Nee, nee, nee!' Valerie stopte haar vingers in haar oren. 'Ik wil dit niet horen. Zo kan ik toch nooit kiezen.'
'Wees blij. Ik wou dat ik kón kiezen,' zei Janine. Ze keek naar de stapel jurken en broeken die op de grond lag. 'Hier ligt voor een kapitaal aan kleding. Je mag van alles uitzoeken van je moeder, je gaat naar Ibiza en nog loop je te mopperen.'
Er viel een stilte.
'Ja, sorry hoor!' Janine liet zich achterovervallen in de bank.
'Zeg het maar!'
'Wat?' Valerie stond er wat verloren bij.
'Dat ik jaloers ben,' riep Janine. 'Nou, dat ben ik inderdaad, ja! Een jurk van honderd negentig euro, een bikini van over de honderd euro. Weet je hoe duur mijn bikini was?'
Niemand zei iets.
'Vier vijftiennegentig, in de aanbieding bij de Aldi.'
Janines stem sloeg over. 'En weet je wat? Ik ben er nog blij mee ook. Hij is leuk en van goede kwaliteit.'
'Vier vijftiennegentig?' Valeries mond viel open. 'Die met die leuke ringen?'
Janine knikte.
'Vet! Dat zou je ook niet zeggen.'
'Precies,' zei Janine.